

WEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

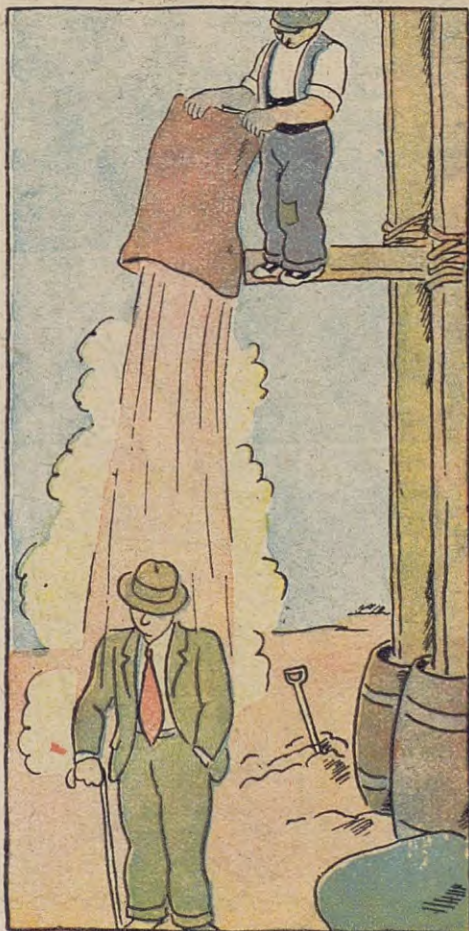
Escultura decorativa

En Manelet ha sortit de casa sense paraigües i té d'aguantar un xàfec com no n'havia aguantat mai cap.

Sembla que ja no plou. Ja convenia: Vaig amarat fins als ossos.

Un manobre espolsa un sac de ciment ràpid. En Manelet no se n'adona i queda encimentat de cap a peus.

—Ja surt el sol! Ara va bé! Així m'eixugaré més de pressa. Efectivament. En assecar-se el ciment, en Manelet queda encatronat com una estàtua.

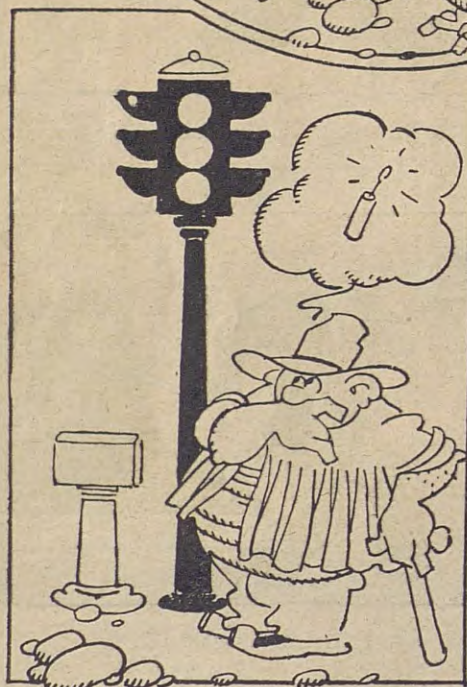

En passar el senyor Llagostera no pot estar-se d'exclamar: —Vaja: Això dóna gust! Ahir, quan vaig passar per aquesta plaça, encara no hi era aquesta escultura tan bonica!

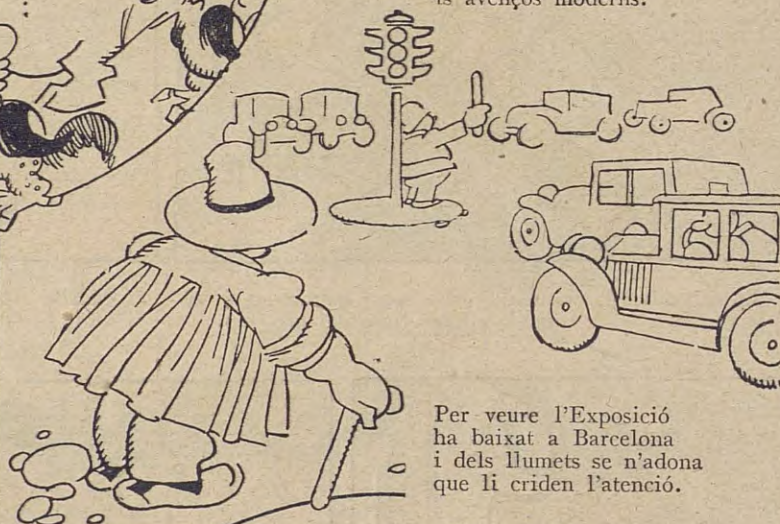
Un pagès progressiu

Té una granja en Pau Torrents
amb cries de bestiar
en la que li plau d'emprar
els avenços moderns.

Saps, Pau, que pel bestiar
això molt bé té d'anar!

Per veure l'Exposició
ha baixat a Barcelona
i dels llumets se n'adona
que li criden l'atenció.

I amb tan aguda pensada,

al bestiar ha imposat

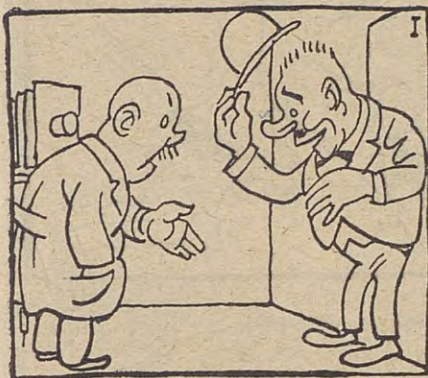
la circulació ordenada.

moreno

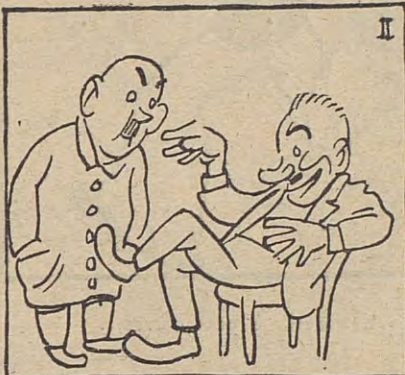
Precaució d'artista

Dibüixos d'en CORNET

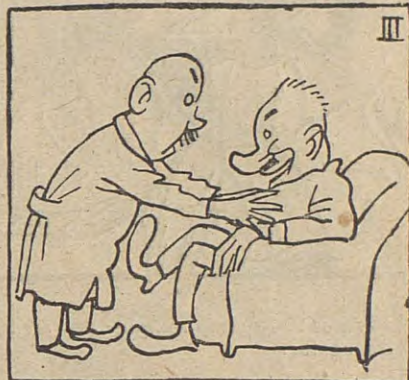
Per en GUILLEM D'OLORO

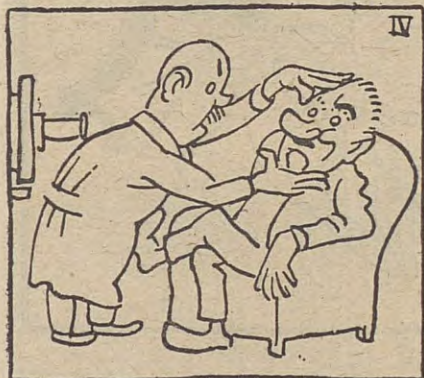
—Déu vos guard. Vinc a retratar-me.

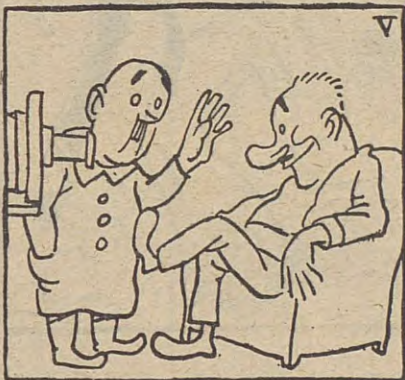
Però vull quedar amb una expressió ben agradable, eh!

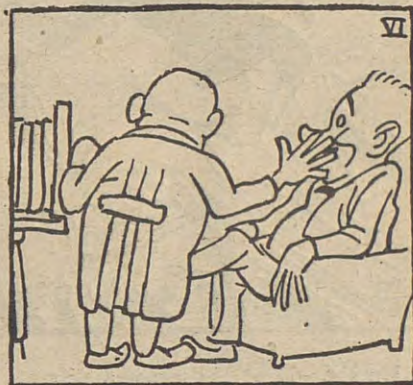
Descuidi, serà servit. ¿Vol seure a la butaca?

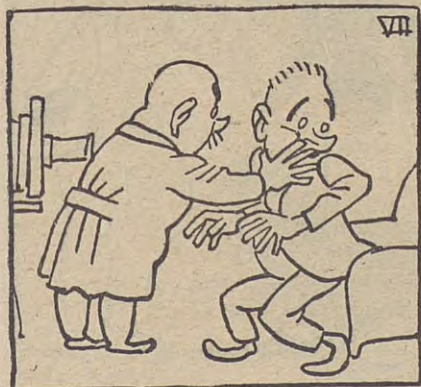
Posi el cap més a la dreta. Obri més els ulls.

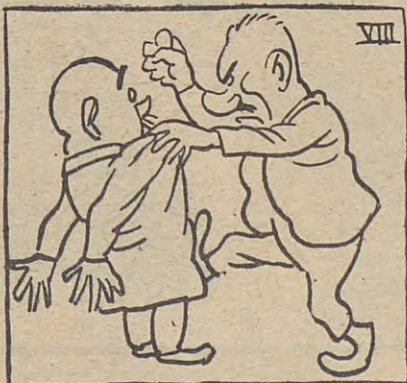
Somrigui i miri a la meua mà.

Ara, un moment quiet. Ja està.

Em sembla que ha estat seient sobre el seu barret.

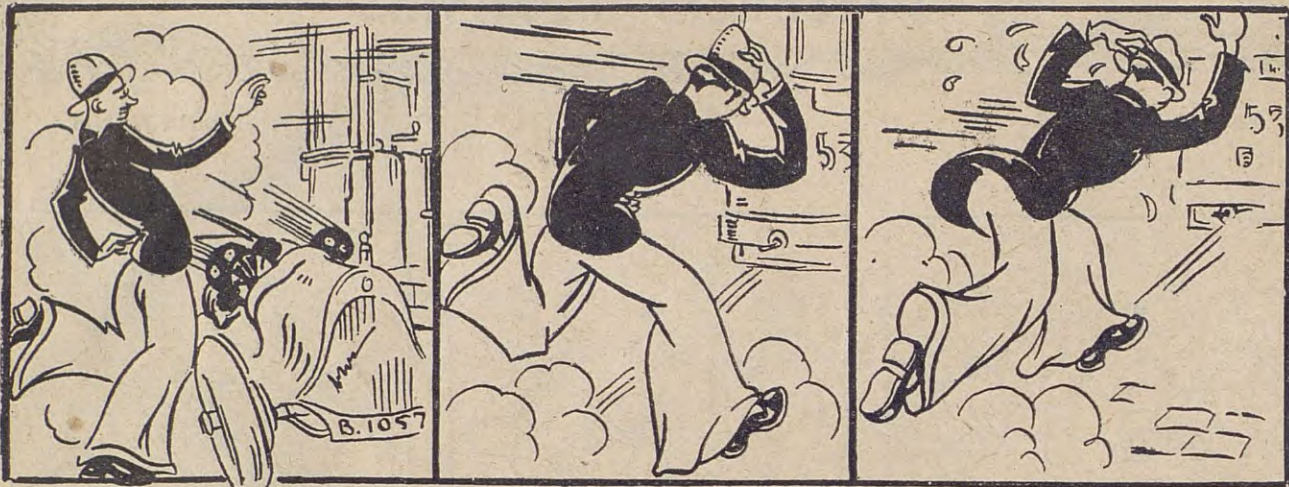

—Imbècil! ¿Per què no m'ho deia abans?

—Perquè hauria perdut l'expressió agradable.

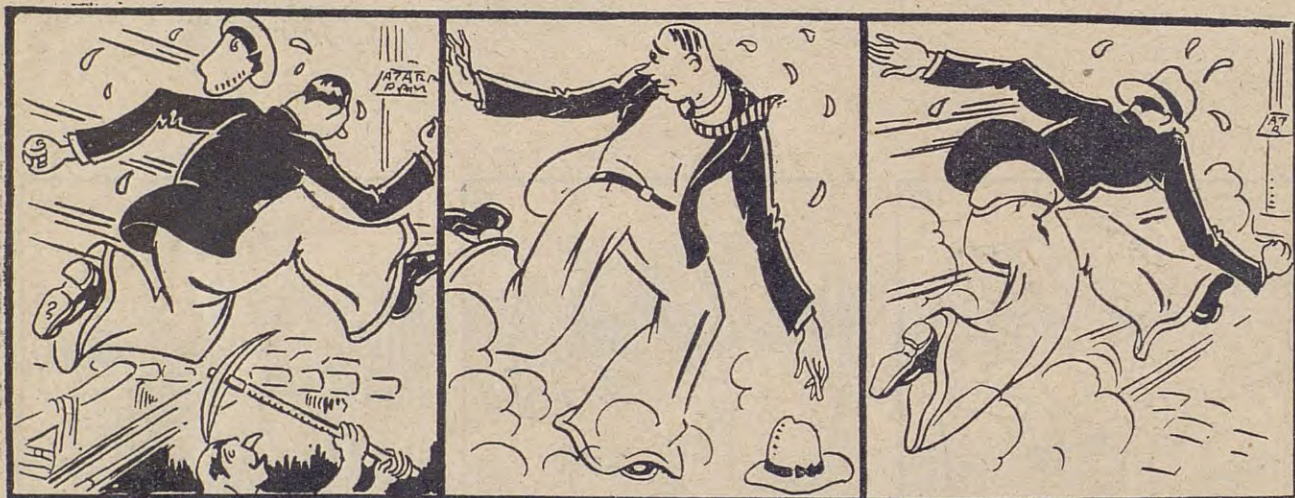
Per agafar el tramvia

—Vatua! Aquest ximple no me'l deixa agafar.

Ah! Però ja pots córrer...

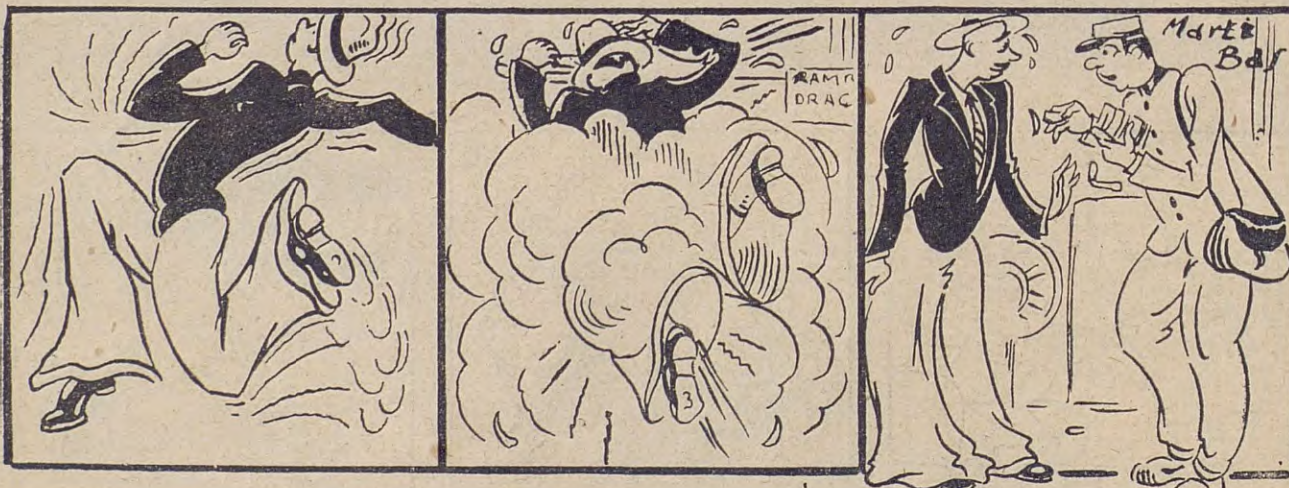
que no t'escaparàs.

Un sot.—Hip! He tornat a néixer!

—Carat de barret!, ara que ja el tenia...

. !

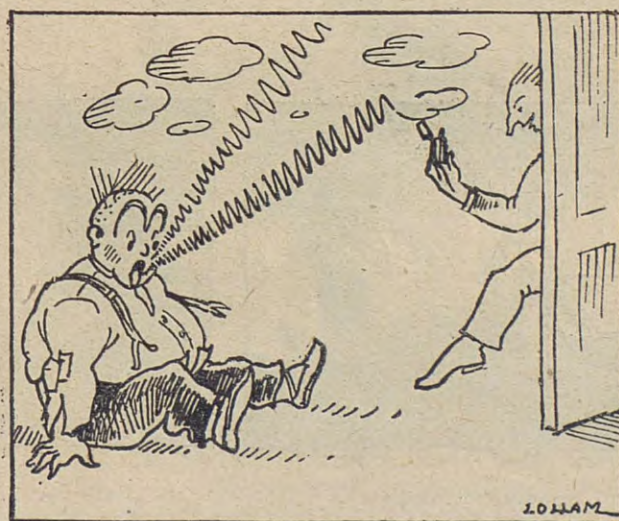
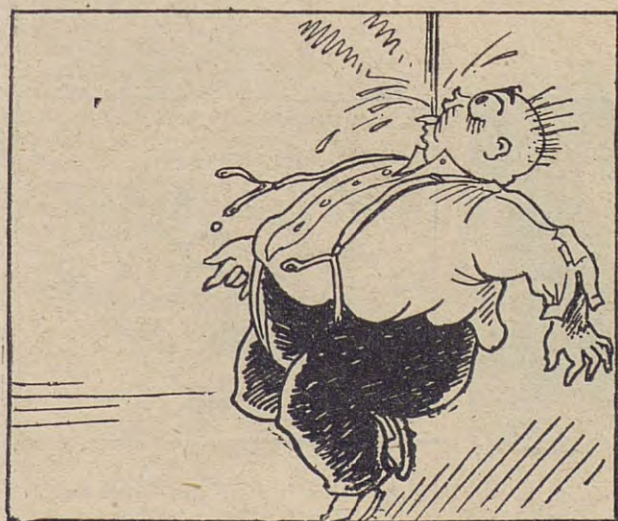
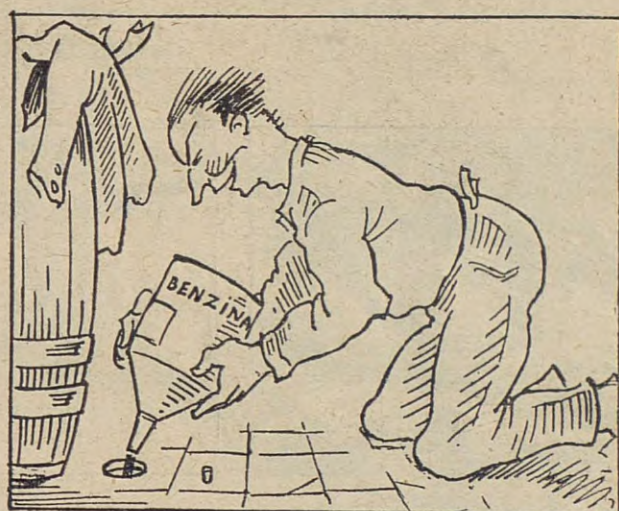
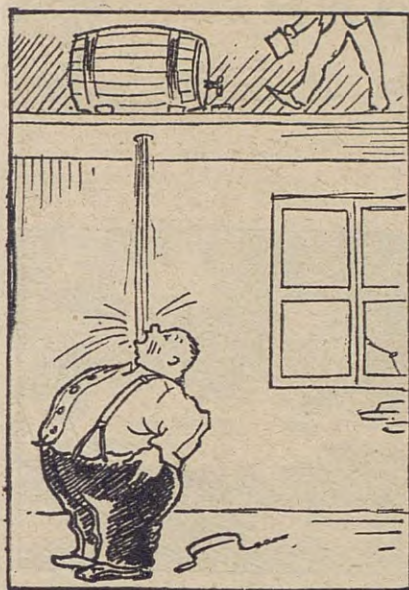
—Va!, un esprint, i ja el tinc.

.

—Al carrer Pardals farà el favor d'avisar-me.

—Fa dues cantonades que l'hem pas-sat!

Historieta quasi muda

—Déu lo guard. ¿Que faria el favor d'escopir una mica aquí dintre l'encenedor, que se m'ha acabat la benzina?

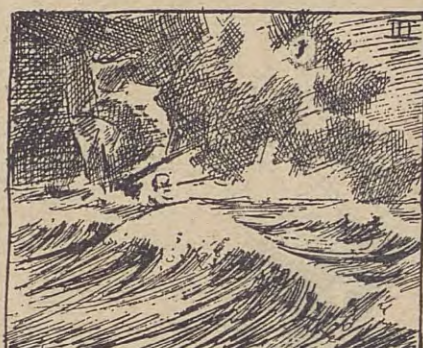
La mar traïdora

I
Un pastor, veient la mar,
es va vendre les ovelles
i amb l'or que en va treure d'elles
una nau es va comprar.

II
De fruites ben carregada
amb la nau sortí a la mar
per anar-les a portar
a alguna terra allunyada.

III
Quan anava tot content
comptant l'or que guanyaria,
vingué de part de migdia
una tempestat de vent.

IV
El vaixell en poca estona
amençava enfonsar-se,
i ell, prudent, per a salvar-se
llençà les fruites a l'ona.

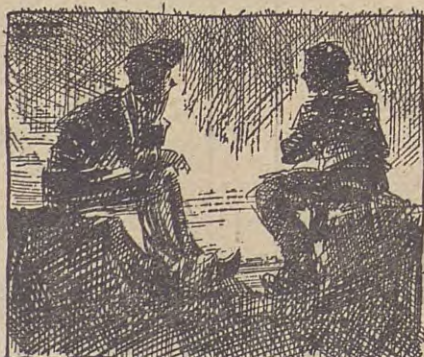
V
Salvat, però sense un clau,
tornà a casa amb el vaixell
i se'l vengué a preu de vell
a un que cercava una nau.

VI
Comprà unes poques ovelles
i a pasturar les portava
per veure si un xic guanyava
i no perdre bous i esquelles.

VII
Un dia, tot vigilant
el ramat vora la mar,
un company seu va trobar
que la estava contemplant.

VIII
—Que és quieta—l'amic fa—
Que calmosa i que lluent!
En veure-la així un hom sent
ganes d'anar-se a embarcar.

IX
—No ho fessis pas—fa el pastor—
Ploraràs d'haver-ho fet.
¿Saps per què està tan quiet?
Vol menjar fruita, el traïdor!

Els dos rivals

IA de petits, en Patau i en Ribelles havien tingut la mania de superar-se l'un l'altre. No que fossin rivals ni que s'odiessin; al contrari, eren bons amics, però si l'un no podia fer quelcom millor que l'altre ja no estava content.

Si en Patau responia bé a la classe d'Aritmètica, en Ribelles procurava quedar millor a la de Geografia. Si en Ribelles estrenava sabates, en Patau havia d'estrenar corbata. Si en Patau, el dilluns, explicava que el dia abans havia estat al Tibidabo, en Ribelles havia d'explicar la seva anada a Montserrat, més o menys verídica.

Quan foren més grans, la competència seguí. Cada començ de temporada, tot els era espiar-se l'un l'altre quina roba es farien per evitar que l'un o l'altre se la fes millor. I així que arribava l'estiu, si en Patau volia anar a Caldetes, en Ribelles anunciava que aniria a Blanes, que és algunes milles de costa més amunt. Llavors en Patau es decidia a anar a Tossa i en Ribelles deia que s'havia repensat i que aniria a Sant Feliu, ço que motivava que en Patau projectés anar a Palamós, i si llavors en Ribelles es decidia per Cadaqués, en Patau acabava dient que aniria a Ostende o a Miami... tan lluny com pogués, per tal que el seu company no pogués sobrepassar-lo.

Naturalment que després, tant l'un com l'altre es quedaven a Sant Gervasi o a Badalona.

A l'època de la cacera calia sentir-los. Tartarin discutint amb Costecalde o Nemrod rivalitzant amb Diana caçadora no haurien estat capaços d'inventar més proeses ni més boles cinegètiques.

—Ahir vaig estar de sort—deia un dia en Patau—. Vaig trobar una llebre i la vaig matar del primer tret. Amb el soroll es va alçar un xic més avall un vol de perdius i amb l'altre tret en vaig tombar dues.

—Doncs jo—responia en Ribelles—encara he estat més de sort. Vaig veure una àliga que baixava molt de pressa. Apunto i no sóc a temps a tirar, perquè ja s'ha amagat darrera d'uns arbres. Al cap d'un moment torna a alçar-se duent un cabirol entre les urpes. Tiro, la mato, cau a terra, recullo àliga i cabirol i encara em queda un canó carregat!

En Patau estava amoïnada perquè en Ribelles tenia més inventiva que ell i sempre sortia victoriós en aquestes lluites per la preeminència. Així era que sempre estava rumiant a veure quina en faria per sobrepujar el seu espavilat company.

Per fi, un dia, cregué haver trobat la solució.

Parlant amb en Ribelles, com aquell qui no diu res de gran importància deixà anar aquestes paraules:

—Tinc moltes ganes de donar la volta al món.

—Oh, prou! Jo en tinc de donar la volta a la lluna—féu en Ribelles, mo-feta.

—Però això que tu dius és un im-

possible—exclamà en Patau—, mentre que el que vull fer jo és possible i estic decidit a fer-ho.

—Oh, prou, prou!—féu en Ribelles sense donar-hi importància, ben cregut que el seu amic no era capaç de fer semblant cosa.

Però ja en Patau es treia de la butxaca mapes, prospectes de l'agència Cook i fotografies de transatlàntics i vagons llits.

—Sortiré dilluns vinent amb l'express de França, m'embarcaré a Marsella, d'allà aniré a Alexandria, Bagdad i Bombai, després a Calcuta, a Pequín, a Tokio...

—Sí, home, sí!—deia en Ribelles, esforçant-se per adoptar una pose d'indiferent sense lograr-ho.

I fou de veritat que el dilluns en Patau sortí, tot carregat de maletes, cap a l'estació de França, en un taxi. En Ribelles restava abatut, derrotat i desconcertat. ¿Què faria ara ell per atènyer la preeminència?

I el cas greu era que en Patau hi devia ésser de debò a donar la volta al món, perquè aviat començaren d'arribar lletres d'ell amb segell i marca de Marsella, de Bagdad, de Calcuta... En Ribelles es fonia i s'enrabiava, però inútilment.

Fins que un dia llegí al diari que l'aviador Lindbergh anava a donar la volta al món en aeroplà duent un passatger desconegut. Li faltà temps a en Ribelles per fer les seves maletes i anunciar als seus amics i fins a en Patau per cablegrama, que aquest passatger anònim era ell. Per sort trobà una agència internacional que s'encarregava de tirar cartes al correu a totes les ciutats del món i n'hi deixà dues o tres que havien d'ésser trameses a en Patau des de Nova York, Singapur i Constantinoble. Fet això, anà a l'estació de França dient que es dirigia

a París a embarcar-se a l'aeroplà, i prengué bitllet per Sant Celoni, on volia passar vuit dies amagat mentre durés el suposat vol.

Veus aquí que l'endemà al matí sortí de la fonda, carregat amb estris de pesca i es dirigí a un reconet del Tordera decidit a donar mal temps als barbs. I així que arribà al riu, quina no fou la seva sorpresa en veure, pacíficament assegut i ocupat a pescar, el seu amic Patau, el que justament en aquelles hores havia d'ésser a San Francisco de Califòrnia. Es veu que també ell coneixia l'agència internacional de les cartes.

—De manera, que així m'enceraves, pillastre! Ara ho diré, ara ho diré a tothom!—exclamà en Ribelles.

—No ho diguis, per favor!—suplicà en Patau.

—Està bé, no ho diré, però a condició que tu has de fer veure que et creus que jo he donat la volta al món en aeroplà.

I altre cop restà vencedor en Ribelles.

POCA CONSTANCIA

—Ai doctor, la medicina que a ma filla va donar no li ha fet pas cap efecte!

Ahir la vam enterrar!

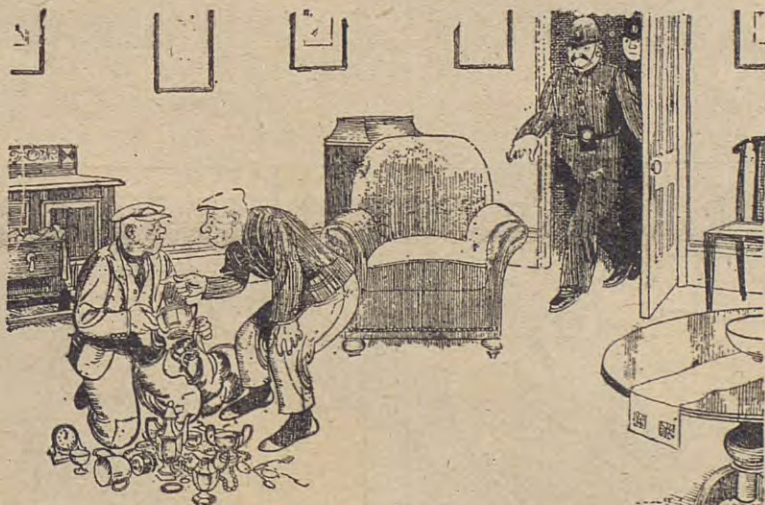
—Quants dies va estar prenent-la la medicina, vejam?

—Miri, fa just quinze dies que vostè la receptà i cada dia l'ha presa.

—Veieu! si no em creuen mai els malalts! Es clar que es moren. Quinze dies! Mala sang!

Si vaig dir que li calia prendre-la un mes, pel cap baix!

P. E. P.

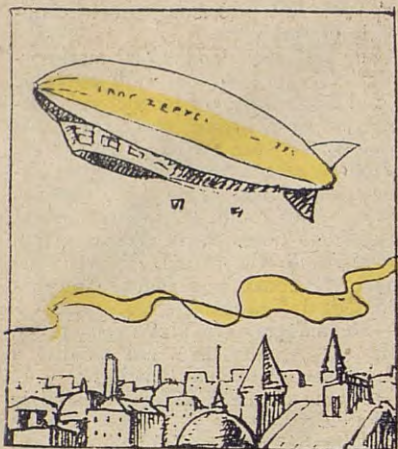
PROFETIC

—¿Què et sembla si després d'això ens retiréssim a un lloc quiet i tranquil per una temporada?

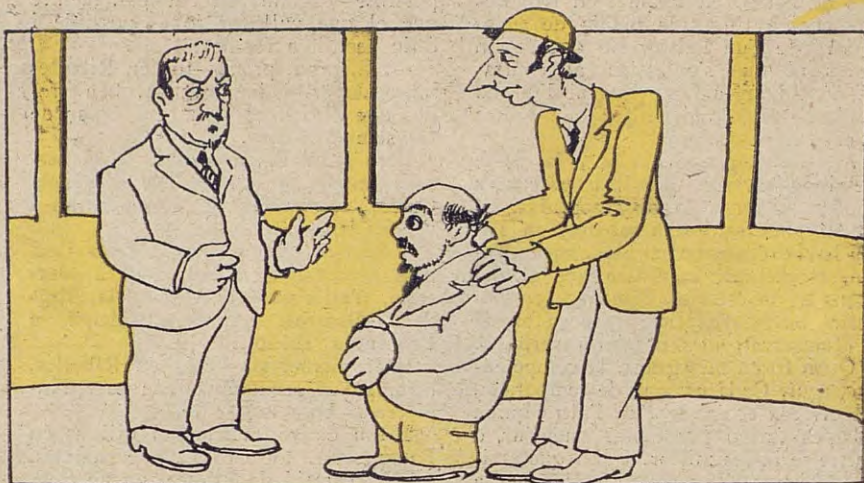
(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

La mort, tant si us exposeu com no, es troba a tot arreu.

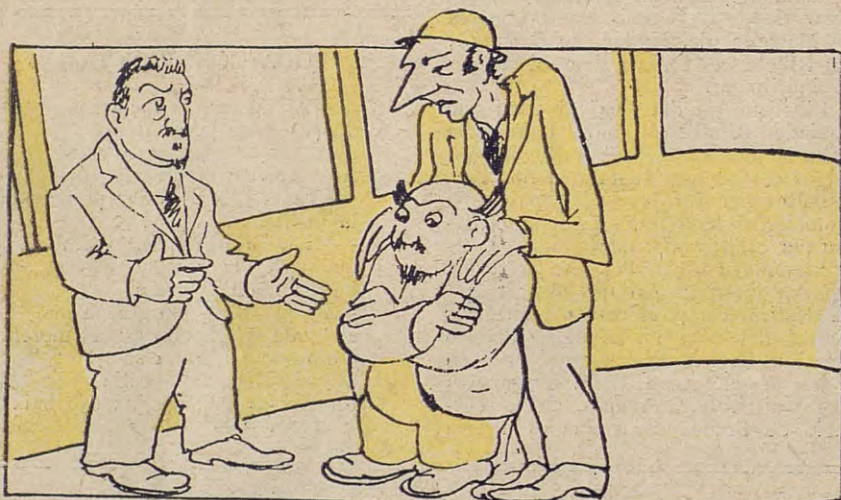

Donen la volta a Berlín a bord del «Graf Zeppelin».

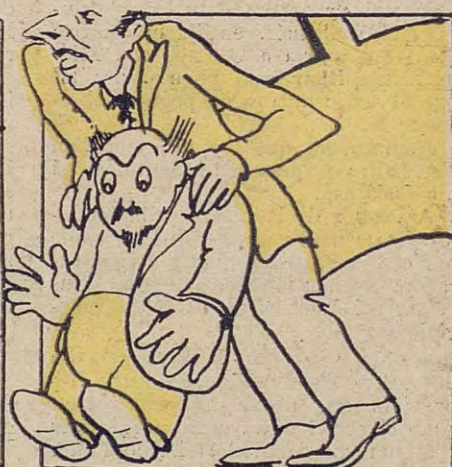
—¿Si s'espatllés un motor?
—En queden quatre, senyor.

—¿Si tots cinc es fan malbé...?
—Llavors el gas ens sosté.

—¿I si el gas se'ns escapés?
—Hi ha paracaigudes tres.

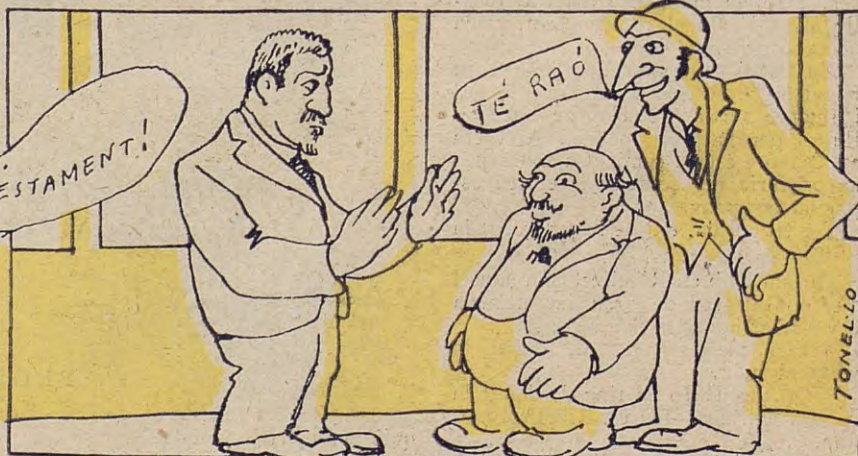
—Si els paracaigudes fallen...
—Ah, llavors ens amortallen!

—Ara ja no estic tranquil;
la vida ens penja d'un fil.

—Ai sí, Baliga, és terrible;
mai més pujo en dirigible.

—Escolti, ¿no es fica al llit,
senyor poruc, cada nit?

—Sí.—Doncs és molt imprudent.
Al llit és on mor més gent!